

סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש

פרשת עקב

י"ח אב שנת תש"פ
לפ"ק

שנה 1, גליון 10

ארויסגעשאבן דורך אונזות היכל הקודש הרמב"ם

גראז ארום אים אז ער האט שוין נישט גיקענט דער לאנגען. האט ער זיך אוועק גירוקט ווייטער. און האט ווייטער גיגעסין. האט ער אזוי גיגעסין דאס גראז א צייט.

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: דאס לערנט אונז דער רבי, מען זאל זיך שטענדיג שטארקן און דערהאלטן, אפילו ווען מען קען שוין נישט גיין - מען פאלט נעבעך אראפ אין נישט גוטע זאכן, זאל מען נישט אויפגעבן דעם ווילן פון זיין אן ערליכער איד, נאר ווייטער בעטן דעם אייבערשטן: "רבוננו של עולם איה וויל זיין אן ערליכער איד".

אמאל זעט דער מענטש ווי גארנישט רוקט זיך נישט ביי אים צום בעסערונג, ער האלט אין איין אראפ פאלן אין עבירות רחמנא ליצלן, זאגט דער רבי: "ער זאל עסין גראז", דאס מיינט, ווען א מענטש עסט עפעס און פילט נישט קיין טעם דערביי רופט מען דאס 'קייצען גראז' אדער 'קייצען שטרוי'; דאס זאלסטו טון 'קיי גראז', אפילו עס גייט <<<

שבת קודש פרשת דברים תש"פ לפרט קטן אינדערפרי האט דער ראש ישיבה שליט"א ממשיך געווען ספורי מעשיות, מעשה ג', די מעשה פונעם הגר. דערצייילט דער רבי:

און דער וואס האט ניט גיקאנט גיין. וואס ער איז גיבליכן אויף דעם וואגן. כל זמן ער האט נאך גיהאט די סוהערעס וואס ער האט מיט גינומען פון דער היים האט ער זיי גיגעסין. דער נאך אז דאס איז שוין אויס גינאנגען און ער האט ניט גיהאט צו עסין. האט ער זיך מיישט גיווען. וואס טוט מען. האט ער זיך אראפ גיווארפן פון דעם וואגן ער זאל עסין גראז. האט ער גינעכטיגט אליין אין פעלד. אין ער איבער גישראקן גיווארן. איז ביי אים אוועק גינומען גיווארן דער כח האט ער שוין ניט גיקענט אפילו שטיין. נאר רוקן זיך. און ער פלעגט עסין דאס גראז וואס עס איז גיווען ארום אים. און כל זמן ער האט גיקענט דער לאנגען צום גראז און עסין. האט ער גיגעסין. דער נאך אז עס איז שוין אויס גינאנגען דאס

א ווארט פארן שבת טיש

אז מען לעבט מיט א צדיק איז אלעס גרינגער; חכמינו הקדושים זאגן (ברכות לג): אויפן פסוק (דברים י, יב): "ועתה ישראל מה ה' אלקיך טאל מעמך, כי אם ליראה את ה' אלקיך, ללכת בכל דרכיו ולא הבה אתו, ולעבד את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך", - משה רבינו זאגט פאר כלל ישראל: "וואס בעט שוין דער אייבערשטער פון אייך, נאר צו האבן יראת שמים", פרגען חז"ל: "אטו יראת שמים מילתא וזרתא היא", יראת שמים איז עפעס א קלייניקייט, אז דו זאגסט: "וואס בעט שוין דער אייבערשטער, נאר צו האבן יראת שמים?" ענטפערט די גמרא: "אין לגבי משה מילתא וזרתא היא", פאר משה

רבינו איז יראת שמים א קלייניקייט; פרגעט דער הייליגער בעל שם טוב זכותו גן עלינו (ענין דגל מחנה אפרים פרשת תצוה, בתחלת הפרשה) אז למעשה רעדט דאך משה רבינו צו כלל ישראל, איז דאך ווייטער שווער די קשוא, איז דען יראת שמים א קלייניקייט, אז ער זאגט: "וואס בעט שוין דער אייבערשטער פון אייך נאר צו האבן יראת שמים?" נאר זאגט דער הייליגער בעל שם טוב זכותו גן עלינו פשוט אזוי, "לגבי משה", אז מען גייט צו א צדיק, מען איז דבוק אין משה רבינו, "מילתא וזרתא היא", דעמאלט איז יראת שמים א קלייניקייט, ווייל דער צדיק פרגענט צו זיינע מענטשן צו זיין מדריגה. געלויבט דעם אייבערשטן אז מיר האבן ליכטיגקייט.

(עצתו אמונה עקב תשע"ח)

דיך גישט, דו שפירסט גישט קיין טעם אין אידישקייט, זאלסטו ווייטער וועלן זיין אן ערליכער איד, בעט דעם אייבערשטן, און פרוביר צו טון וואס דו קענסט יא טון.

זאגט דער ראש ישיבה שליט"א: אז מען געבט גישט אויף, מען פרובירט כאטש צו טון וואס מען קען יא, מען עסט די גראז, וועט מען צום סוף זוכה זיין ארויס צו גיין פון אלע פראבלעמען, ווי דער רבי דערציילט ווייטער אז דער חגר האט געטראפן א דיימאנט, און איז געווארן אויס הינקעדיג.

אמאל איז ער גיקומען צו איין קרייטיכן וואס ער האט נאך אזוי איין קרייטיכן ניט גינעסן. איז אים דאס קרייטיכן זייער גפעלין מהמת ער האט גינעסן א לאנגע צייט קרייטיכער. און ער האט זיי שוין גיקאנט. און אזוי איין קרייטיכן. האט ער נאך ניט גיזעהן. האט ער זיך מיישב גיווען. ער וועט עס אויס רייסן מיט דעם ווארציל. איז גיווען אנטערין ווארציל איין דומיט. און דער דומיט איז גיווען פיר עקיבא און איטליכע זייט פון דעם דומיט האט גיהאט אין זיך איין אנדערע סגולה.

זאגט דער ראש ישיבה שליט"א: דער דיימאנט, דאס גייט ארויף אויפ'ן רבינ'ס ספרים; וואו מען עפנט נאר אויף אינעם רבינ'ס ספרים טרעפט מען א סגולה און אן עצה, דעם רבינ'ס ספרים זענען פול מיט עצות און סגולות אויף יעדע זאך אין לעבן.

מאכטס ענק שיעורים אין דעם רבינ'ס ספרים, בפרט אין "אשר בנחל"; מוהרא"ש האט אזוי שיין ארויסגענומען פון אלע דעם רבינ'ס ספרים אלעס וואס איז געאייגנט פאר אונז, און די זעלבע זאך איז מיט "עצתו אמונה", דארט שטייט די זעלבע זאך ווי אין אשר בנחל, עס איז נאר מער אראפגעברענגט אויף די היינטיגע שפראך.

אויף איין זייט פון דעם דומיט איז גישטאנען אן גישריבן. אז ווער עס וועט אן נעמען ביי דער זייט. וועט עס אים טראגן אהין ווי טאג און נאכט קומען זיך צום אויף דהיינו ווי די זין מיט דער לבנה קומען זיך צום אויף אין איינעם. ווי דער האט אויס גיריסן דעם קרייטיכן מיט דעם ווארציל (וואס דארט איז גיווען דער דומיט) האט זיך מזמן גיווען. אז ער האט אן גינומען ביי דער זייט. (דהיינו ביי דער זייט וואס עס איז מסוגל עס זאל אים טראגן צו דעם אורט וואס טאג און נאכט קומען זיך צום אויף).

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: דא זעט מען א מורא'דיגע זאך; אז מען לערנט די הייליגע ספרים פונעם רבי'ן ווערט ליכטיג פאר די אויגן, "טאג און נאכט קומען זיך צום אויף", עס איז שוין גישט קיין חילוק פאר'ן מענטש צווישן טאג - אז עס גייט גוט פאר'ן מענטש, און נאכט - אז דער מענטש ליידיט יסורים און צרות לא עלינו, ווייל דער רבי געבט אונז דעם עצה וואס מיר זאלן טון ווען מען גייט אריבער שוועריקייטן.

דער רבי לערנט אונז די עצה פון 'התבודדות', זיך אויס צו רעדן דאס הארץ צום אייבערשטן, אים דערציילן אלעס וואס מען גייט אריבער; ווער עס פאלגט דעם רבי'ן און מאכט התבודדות יעדן טאג, ער שמועסט זיך אויס דאס הארץ צום אייבערשטן אויף זיין פשוט'ע שפראך, ער דערציילט אים אלעס וואס באדערט אים און וואס דרוקט אים - דער איז א גליקליכער מענטש און דער לעבט א גוטע לעבן. דורך די עצה קען מען פארנעמען שווערע טעג; ווי מער מען רעדט צום אייבערשטן ווערט מען מער בטל ומבוטל צום אייבערשטן, מען ווייסט און מען גלייבט אז אלעס וואס דער אייבערשטער טוט איז גוט.

און דער ראש ישיבה שליט"א זאגט ווייטער: עס איז גישט דא קיין געשמאקערע זאך פון דעם אז מען גייט אין א זייט און מען שמועסט זיך אויס דאס הארץ צום אייבערשטן, איבערהויפט אז מיר זענען דא אין שטעטל וואו מען זעט פאר די אויגן נאר הימל, גראז און ביימער; עס איז גרינגער צו האבן שמירת עינים, אפילו מען דארף דא אויך אכטונג געבן אויף די אויגן, איז דאס אבער גישט די זעלבע ווי אין שטאט - דארט קען מען ממש גישט גיין אין גאס, אלעס איז איין שטיק שמוץ; לאמיר זיך שטארקן אויסצוגיין די פאר וואכן וואס מיר זענען נאך דא - צו רעדן צום אייבערשטן.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט דערציילט: ביים הייליגן רבי נתן זכרונג לברכה פלעגט מען גישט קענען דערקענען קיין צווישנשייד צי ער איז שוין געהאלפן געווארן פון זיין פראבלעם אדער ער האט נאך זיין פראבלעם, מען האט נאר געקענט דערקענען אויף אים צי ער האט שוין געמאכט 'התבודדות' אדער ער האט נאכגישט געמאכט 'התבודדות'; ווייל ווי נאר עס איז געקומען אויף אים א צרה האט ער גלייך אנגעהויבן וויינען צום אייבערשטן, ער האט זיך אויסגערעדט זיין הארץ צום אייבערשטן און אים דערציילט וואס עס גייט אריבער אויף אים וכו', גלייך דערנאך האט

ער זיך שוין געשפירט ווי א גייער מענטש, וואוסענדיג
'איך האב איינער וואס הערט מיר אויס און וועט
מיר העלפן, און מען האט מער גארנישט געקענט
דערקענען אויף אים אז ער גייט יעצט אריבער עפעס
שוועריגקייטן וכו'.

און דער ראש ישיבה שליט"א זאגט ווייטער: דער
הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן רכח): א מענטש וואס
רעדט גישט צום אייבערשטן האט גישט קיין קלארן
ישוב הדעת, ער איז צעמישט און גישט רואיג; דורך
התבודדות באקומט מען א רואיגקייט און א ישוב
הדעת, דער מענטש ווערט א צופרידענער מענטש, ער
איז צופרידן פון זיך, פון זיין ווייב, פון זיינע קינדער.

מען זעט ליידער אינגעלייט וואס זענען געבען
גישט צופרידן פון זייער לעבן, גייען זיי יעדע שבת
צו א צווייטע האטעל וכו' - האט דער ראש ישיבה
שליט"א געשריגן פון הארץ - וואו פארסטו? מיט
וועמען פארסטו? עס זיצן דארט קאפּלס אויסגעמישט
איינער מיט'ן צווייטן; וואו איז דיין יראת שמים?! דיין
משפחה פארט אוועק אינאיינעם אויף א שבת, מען
זיצט צוזאמען שוואגערס מיט שוועגעריןס, וואס גייט
פאר מיט דיר? דו האסט דאך א ווייב, פארן וואס רעדסטו
מיט דיין שוועגעריןס - מיט דיין ווייב'ס שוועסטער,
מיט דיין ברודער'ס ווייב; און דער ראש ישיבה שליט"א
זאגט: מענטשן ווייסן דאס גישט, מיט קרובים איז דער
'איסור יחוד' אסאך הארבער; אז דו וועסט פּרעגן א רב
א שאלה אין הלכות יחוד, דו ארבעטסט מיט א פרוי ווי
אזוי דו זאלסט זיך פירן, וועט ער דיר מתיר זיין אויב
עס איז דא א טיר וואס מען קען עפענען וכו', אבער
ביי א שוועגערין וכדומה איז גישט דא דעם היתר, ווייל
מען שפירט זיך באקוועם צו ארבעטן מיט איר.

האט עס אים אוועק גיטראגין אהין. וואו טאג און
נאכט קומען זיך צום אויף. ער קוקט זיך ארום. און ער איז
שוין דארט (ווי טאג און נאכט דהיינו די זון מיט דער לבנה
קומען זיך אין איינעם צום אויף) האט ער גיהערט ווי די
זון מיט דער לבנה שמוסין. און די זון האט זיך גיקלאגט
פאר דער לבנה. באשר סע פאר האנדן איין בוים וואס דער
בוים האט אסאך צווייגין און פירות און בלעטליך. און
איטליכע צווייג און איטליכע פרי און איטליכש בלעטיל.
האט אין זיך א באזונדערע סגולה. דאס איז מסוגל צו
קינדער. און דאס אים מסוגל צו פרנסה. און דאס איז
מסוגל סע זאל היילן דאס חולאת. און דאס איז מסוגל צו
איין אנדער חולאת. איטליכס פיציל פון דעם בוים. איז

מסוגל צו איין אנדערע זאך. און דעם בוים וואלט מען
גידארפט אן טרענקען. און אז מואל אים אן טרענקען.
וואלט עס זייער מסוגל גיווען. און לא די איך טרענק אים
ניט אן. שייך איך נאך אויף אים, און פאר טריקין אים.

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: דער בוים
דאס איז דער צדיק, דער הייליגער רבי, ווי עס שטייט
אין זוהר הקדוש (תקוני זוהר, כ"א) 'עץ דא צדיק'; דער
רבי האט עצות און סגולות אויף יעדע פראבלעם, פאר
יעדע מענטש אויף די וועלט.

האט זיך די לבנה אן גירופן (צו דער זון) דו זארגסט
א פרעמדע זארג. איך וועל דיר דער ציילין מיין דאגה.
באשר איך האב טויזנט בערג. און ארום די טויזנט בערג.
איז דא נאך טויזנט בערג. און דארט איז דאס אורט פון
שדים. און די שדים האבן הינרשע פיס. האבן זיי קיין כח
ניט אין די פיס. נעמען זיי כח פון מיינע פיס. און מחמת
דעם האב איך קיין כח ניט אין מיינע פיס. און איך האב
א פול (דהיינו א שטויב) וואס דער פול איז א רפואה צו
מיינע פיס. קומט א ווינט און טראגט אים אוועק.

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: דאס
פלעגן אנשי שלומינו אסאך חזרין וואס דער רבי זאגט
דא: "די לבנה האט געזאגט פאר'ן זון, וואס זארגסטו
פרעמדע זארג? איך וועל דיר דערציילן מיינע זארג,
איך האב גישט קיין כח אין מיינע פוס, די שדים נעמען
צו מיינע כוחות".

זאגט דער ראש ישיבה שליט"א: ווען א מענטש היט
זיך גישט די אויגן, ער קוקט עבירות רחמנא לצלן און
ער פאלט נאכדעם אראפ אין פגם הברית - הוצאת זרע
לבטלה רחמנא לצלן, באשאפט ער דורכדעם קליפות
ומשחיתים וואס גייען אריין אין אים און פייניגן אים
זיין גאנץ לעבן (ספר המידות, אות נאוף, סימן כו). דאס דארף
זיין אונזער זארג, דאס איז די איינציגסטע זארג וואס
מיר האבן, איך האב גישט קיין כח אין מיינע פוס, איך
בין ארום גענומען מיט קליפות ומשחיתים, די שדים
נעמען צו מיינע כוחות.

מוהרא"ש זכרונו לברכה האט געזאגט: 'חטאות
גענורים' זענען די עבירות וואס מען האט געטון
בין די דרייצן יאר, נאך די דרייצן יאר איז עס שוין
'חטאות זקנים'...; פון אינדרויסן קען מען גארנישט
דערקענען אויף א מענטש, אלעס קוקט אויס ביי אים
צום גוטן, אבער וואס טוט זיך אינעווייניג?!; דו האסט
א טעלעפאון, א טעבלעט, און דו קוקסט רחמנא ליצלן

אלע שמוץ פון די גאנצע וועלט!?

זאגט דער ראש ישיבה שליט"א: דאס וואס איך רעד ביי די שיעורים וואס מען קען זען אויף מאווי"ס - דאס איז אלעס וואס איך הער פון מיינע תלמידים, איך האב ברוך השם גאך קיינמאל נישט געקוקט קיין מאווי"ס; און דער ראש ישיבה שליט"א זאגט: עס איז געווארן א גייע צרה, תלמידים וואס האבן זיך קוים אפגעוואשן פון זייער שמוץ וכו', קומען איינטיילן ווי אזוי מען דארף פירן דעם מוסד, זיי פארשטייען שוין בעסער, פֿרעגט דער ראש ישיבה שליט"א: "וויפיל האסטו שוין אלץ צאמגעקוקט אין דיין לעבן? - אדער בעסער געזאגט - וואס קוקסטו גאך יעצט?! און דו קומסט מיר איינטיילן ווי אזוי צו פירן מוסדות?! דו שטייניקסט גאך פון דייע עבירות און חטאות געוירט וואס דו האסט אפגעטון, דו דארפסט גאך האבן א גרויסער תיקון, וואו קענסטו קומען איינטיילן 'מען דארף דאס טוישן', 'מען דארף יענץ טוישן'!?"

און דער ראש ישיבה שליט"א האט דערביי דערמאנט די גמרא (ברכות כו.) וואס רבי יהושע האט געזאגט פאר די רבנן: "מזה בן מזה", א כהן א זון פון א כהן, זאל שפריצן די מי חטאת אויף טמאים, ומי שאינו לא מזה ולא בן מזה", און ווער עס איז נישט קיין כהן און נישט קיין זון פון א כהן, "יאמר למזה בן מזה מימיה מי מערה ואפרה אפר מקלה", זאל זאגן צום כהן א זון פון א כהן: "דיין שפריצן איז נישט גוט, ווייל דיין וואסער איז נישט קוואל וואסער, און דיין אש איז נישט כשר עס איז נישט פון די פרה אדומה, גאר סתם אש פון אויוון!?"

זאגט דער ראש ישיבה שליט"א ווייטער: נאכדעם קומט ער מיט קשיות, ער פארשטייט אז חתונה האבן ביי די זעכצן יאר איז א קולט; איינער פארשטייט אז מען קען נישט חתונה בעפאר מען ווערט אכצן יאר, א צווייטער פארשטייט גאך בעסער אז מען דארף ווארטן ביז די צוואנציג, צוויי און צוואנציג און אזוי ווייטער, יעדער מיט זיינע מיינונגען - זאגט דער ראש ישיבה שליט"א - דער טיר איז אפן, מען צווינגט קיינעם נישט דא צו בלייבן, דו קענסט שיקן דייע קינדער אין וועלכע מוסד דו ווילסט, וועם עס געפעלט נישט דעם פלאץ 'קען פאקן פעק', ער זאל עפענען א גייער בית המדרש 'היכל הקודש' בגשיות... - דארט וועסטו קענען טון וואס עס געפעלט דיר...; וואס האסטו מורא פון אוועק גיין? קיינער וועט דיר נישט בארעדן אז דו ביסט אוועק געגאנגען פון דא.

מען דארף גוט געדענקן פון וואו מען קומט, וואס מען האט געכטן געטון און וואס מען טוט גאך יעצט; דו קומסט צום רבי'ן נישט צו זאגן פאר'ן רבי'ן ווי אזוי צו היילן, גאר דו ווילסט אז דער רבי זאל דיך היילן און אפּוואשן.

און דער ראש ישיבה שליט"א איז צוריק צום פריערדיגן ענין ווי שטארק מען דארף אכטונג געבן זיך צו פירן מיט יראת שמים און געזאגט פאר איינער פון די תלמידים: "דו ארבעטס דאך אין הייזער פון מענטשן, דארפסטו גוט קענען 'הלכות יחוד', דו דארפסט וויסן די הלכה וואס צו טון אריין קומענדיג אין א הויז און דו זעסט אז גאר די פרוי איז אינדערהיים".

און דער ראש ישיבה שליט"א האט דערציילט א מעשה פון האדמו"ר מליובאוויטש זכותו גן עלינו וואס מען זעט דערפון ווי שטארק ער האט מקפיד געווען אויף 'הלכות יחוד'; אמאל איז געקומען א אינגערמאן צום ליובאוויטשער רבי, דער אינגערמאן איז געקומען פאררעכטן דעם רבי'נס עירקאנדישאן און איז געשטאנען אין די רייע צווישן אנדערע, דער גבאי האט אים באמערקט, האט ער זיך אנגערופן צום רבי'ן אויף דעם אינגערמאן: "דער אינגערמאן איז געקומען פאררעכטן דעם עירקאנדישאן", האט דער רבי אים צוגערופן און געפֿרעגט: "דו האסט געלערנט הלכות יחוד?" האט דער אינגערמאן געענטפערט: "יא, איך האב געלערנט הלכות יחוד", פֿרעגט דער רבי ווייטער: "האסטו זיך דאס פֿארהערט?" ענטפערט דער אינגערמאן: "יא", פֿרעגט דער רבי ווייטער: "ביי וועמען האסטו זיך עס פֿארהערט?" האט דער אינגערמאן געענטפערט: "ביי דעם רב אין וויליאמסבורג", האט דער רבי געפֿרעגט דעם גבאי: "דער רב איז א ירא שמים?" האט דער גבאי געענטפערט: "יא, ער איז א ירא שמים", דאן האט דער רבי אים געלאזט אריין גיין אין שטוב פאררעכטן דעם עירקאנדישאן.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט געענדיגט: דו גייסט אהיים, זע צו מאכן א שיינע שבת'דיגע סעודה, אויב געכטן האט מען געבלאזן איינער אויפ'ן אנדערן בעטס ענק איבער; זע אז עס זאל זיין ליבשאפט אין שטוב און א שיינע סעודה.

אז מיר וועלן פאלגן דעם רבי'ן, וועלן מיר האבן א שיינע לעבן.

(ספורי מעשיות מעשה ג' מחגר - חלק ד'
פארגעלערנט שבת קדש פרשת דברים תש"פ לפ"ק)